

[Lannung.]

Der kunne jo let have været fundet en lejlighed til redressering eller berigtigelse på det pågældende punkt over for Augo Lynge, over for folketinget, hvis man dengang virkelig havde ment, at der var sket noget uforsvarligt.

Jeg skal blot til sidst sige, at for rejsningen af rigsretstiltale burde det vel også betyde noget, om der bag kravet om et så alvorligt skridt, for at sætte så stort et apparat i gang, stod en nogenlunde enstemmig opfattelse i befolkningen, hvad der så langt fra er tilfældet, hvilket fremgår både af pressen og af mange udtalelser. Lad mig blot som eksempel nævne, at et upolitisk blad som Kristeligt Dagblad for længst har skrevet:

„at skride til nedsættelsen af en rigsret vil være absurd.“

Man siger i den samme artikel:

„Derfor kan folketinget beklage, at det ikke fik fyldigere besked“

— underforstået ved besvarelsen —

„og det kan med rimelighed prøve at finde frem til veje, der understreger ministrenes ansvarlighed, men“

— og så kommer konklusionen —

„at skride til nedsættelsen af en rigsret vil være absurd.“

At gå til en beklagelse her i tinget giver efter mit skøn den rimeligste og rette udgang af hele denne sag, og det glæder mig, at der synes at være antydninger i debatten i dag om, at man fra forskellige sider begynder at føle, at det rigtige vil være at gøre noget i den retning. Den reaktion, der bør ske fra tingets side, bør ske på det politiske og ikke på det juridisk-kriminelle felt.

Fuglsang: Den højtærede justitsminister, hvis saglighed jeg ellers i almindelighed har en slags svaghed for, gav i sit svar til mig et typisk eksempel på det, vi forstår ved begrebet antikommunisme, både i form og indhold. Jeg ved ikke, om det måske må tilskrives den noget vanskelige situation, som ministeren kan tænkes at føle sig i ved den debat, der føres i tinget i dag, om det er det, der skulle være skyld i, at ministeren tyr til midler, som jeg ellers ville finde både for billige og for taknemlige for den højtærede minister.

Jeg havde i mit første indlæg nævnt kon-

krete tilfælde, hvor jeg og, som det fremgår af debatten i dag, ikke alene jeg har ment at en ansvarlig minister var gået pressefriheden temmelig nær; men det eneste svar på mit konkrete eksempel var, at ministeren søgte at klare den ved en hentydning til den stilling, som jeg i almindelighed og mit parti i særdeleshed måtte have til pressefriheden. Jeg vil da gerne over for en sådan mistænkeliggørelse sige, at den presse, jeg og mit parti har, er nu vor presse, udgivet af os og betalt af os og vore venner. Men det skal jeg ikke komme nærmere ind på, for det er jo trods alt ikke det, det drejer sig om i dag.

Men den samme mistænkeliggørelse føler jeg kommer til udtryk i vurderingen af mine bemærkninger om forholdet mellem katastrofen på Haderslev Dam og sagen her. Det er, ligesom den højtærede minister pådutter mig, at jeg skulle mistænke minister Kjærboel for en tilsvarende andel i „Hans Hedtoft“-katastrofen som den, skibsføreren på Haderslev Dam har. Rent parentetisk bemærket kan jeg overhovedet ikke forestille mig, at det rent praktisk skulle være muligt at anstille nogen sammenligning her. Når jeg nævnede dette, er det, fordi de to tilfælde har det fælles, at de optog folk meget stærkt, og at man ude i befolkningen stærkt drøftede nødvendigheden af en grundig og saglig undersøgelse af de forhold, som førte frem til disse katastrofer. Det er derfor, jeg mener, vi har lov at sige, at den samme ret bør gælde for den ene som for den anden.

Når jeg har sagt det, tror jeg også, jeg har lov til at sige følgende. En væsentlig del af mit første indlæg gik ud på dette: samtidig med at jeg understregede hensynet til retsbevidstheden og til, hvad folk mente om en ministers ansvarlighed over for folketinget, gik min tale temmelig stærkt ud på, at man ikke kan lægge ansvaret på en enkelt person. En af motiveringerne for, at jeg ønskede en rigsretssag her, var dels hensynet til ministeren selv, dels mere specielt hensynet til dette, at der bag „Hans Hedtoft“-katastrofen lå en række sammenfaldende omstændigheder; af hensyn til fremtiden ønskede jeg alt gjort, som gøres kan, for at de kan blive klarlagt. Det forekommer mig, at jeg stærkt understregede, at ud over spørgsmålet om det ansvar, der kunne læg-